

Sygn. akt II K 1410/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2013r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Muszka

Protokolant: Dominika Lechowska

po rozpoznaniu w dniu: 25 listopada 2013r.

s p r a w y : **G. S.**

syna J. i H. z domu C.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

1. w nocy z 5/6 lipca 2013r. w J., po uprzednim wyłamaniu wkładki zamka w drzwiach samochodu marki S. (...) nr rej. (...) o wartości 15.000 PLN, a następnie po wyrwaniu i zwarciu przewodów zapłonowych dokonał zaboru w celu przywłaszczenia wyżej wskazanego pojazdu, czym działał na szkodę A. S., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 28 kwietnia 2011r. w sprawie II K 383/11 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, wyrokiem z dnia 09 września 2011r. w sprawie II K 240/11 za czyn z art. 278 §5 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, objętych następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 06 lutego 2012r. w sprawie II K 1732/11 na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 05 listopada 2011r. do 10 marca 2013r.,

to jest o czyn z art. 279 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

2. w nocy z 5/6 lipca 2013r. w J. kierował w ruchu lądowym samochodem marki S. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,70 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 27 sierpnia 2010r. sygn. II K 1791/10 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie pod wpływem środka odurzającego,

to jest o czyn z art. 178a §4 k.k.

I. uznaje oskarżonego **G. S.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 279 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i za to na podstawie art. 279 §1 k.k. wymierza mu karę roku i 2 / dwóch/ miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **G. S.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 178a §4 k.k. i za to na podstawie art. 178a §4 k.k. wymierza mu karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 §1 k.k. orzeczone w pkt. I i II wyroku wobec oskarżonego **G. S.** kary łączy i wymierza karę łączną roku i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 42 §2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **G. S.** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 /trzech/ lat;

V. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu **G. S.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6 lipca 2013r. do dnia 15 lipca 2013r.;

VI. na podstawie art. 624 §1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego **G. S.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

Sygn. akt II K 1410/13

UZASADNIENIE

5 lipca 2013 r. A. S. przyjechała do J. samochodem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o wartości 15.000 złotych, stanowiącym jej współwłasność z D. S.. Zaparkowała go przy nieruchomości nr 5 położonej przy ulicy (...). Wszystkie zamki drzwiowe w pojeździe były sprawne.

Dowód: zeznania świadka A. S. k. 10, kopia dowodu rejestracyjnego k. 11- 12,

W nocy z 5 na 6 lipca 2013 r. G. S. wracał ulicą (...) od kolegi, u którego spożywał alkohol. Posiadał przy sobie latarkę i gumowe rękawiczki. Widząc zaparkowany, wyżej opisany samochód osobowy postanowił go zabrać w celu przywłaszczenia. W tym celu wyłamał wkładkę zamka w drzwiach, a następnie wyrwał i zwarł przewody zapłonowe, po czym, znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,7 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu ruszył jadąc z wyłączonymi światłami. Widząc patrol policji G. S. gwałtownie zatrzymał samochód, wysiadł z niego i zaczął uciekać, przeskakując pobliski płot. Po zatrzymaniu przez funkcjonariuszy Policji stawiał czynny opór.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego G. S. k. 22, wyjaśnienia oskarżonego G. S. k. 38, zeznania świadka A. S. k. 10, zeznania świadka Ł. F. k. 23, zeznania świadka A. G. k. 24, protokół oględzin k. 6-7, materiał pogładowy k. 42,

G. S. był w przeszłości wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 28 kwietnia 2011 r. w sprawie II K 383/11 za czyn z art. 278§1 kk w zw. z art.64§1 kk wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 9 września 2011 r. w sprawie II K 240/11 za czyn z art. 278§5 kk w zw. z art. 64§1 kk wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności. Kary te następnie połączono wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 6 lutego 2012 r. w sprawie sygn. akt II K 1732/11 na karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył od 5 listopada 2011 r. do 10 marca 2013 r. Ponadto G. S. został w przeszłości skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 27 sierpnia 2010 r. w sprawie II K 1791/10 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie pod wpływem środka odurzającego.

Dowód: odpis wyroku k. 44-46, k. 49-51, dane o karalności k.14-15

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony G. S. początkowo nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia przebywał u kolegi, którego nazwiska nie zna. Tam spożywał alkohol. Wypili po piwie oraz pół litra wódki. Wracając zobaczył stojący przy chodniku pojazd marki S. z otwartymi drzwiami od strony kierowcy. Usiadł na fotelu kierowcy w gumowych rękawiczkach. We wnętrzu pojazdu szukał rzeczy pozostających w obszarze jego zainteresowania. Nie znalazł tam niczego interesującego, więc wysiadł i zaczął się oddalać w kierunku domu. Gdy przeszedł przez płot zobaczył patrol policji. Na ich widok wystraszył się i zaczął uciekać, wyrzucając rękawiczki. Został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji.

Składając kolejne wyjaśnienia podtrzymał treść uprzednio złożonych wyjaśnień.

W czasie posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania G. S. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, nie podtrzymał uprzednio złożonych wyjaśnień i odmówił składania wyjaśnień. Następnie uzgodnił warunki złożenia przez Prokuratora wniosku w trybie art. 335§1 kpk.

SĄD ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE:

Wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się do popełnienia zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności, pozostając w zgodzie z pozostałym zgromadzonym w aktach postępowania materiałem dowodowym, a to zeznaniami świadków, zgromadzoną dokumentacją sporządzoną na okoliczność oględzin przedmiotowego pojazdu, jak i zasadami doświadczenia życiowego uczącymi, iż posiadane przez sprawcę rękawiczki gumowe oraz latarka są przedmiotami niewątpliwie potwierdzającymi wiarygodność jego przyznania się, skoro są atrybutami włamywaczy pozwalającymi na działanie w warunkach ograniczonego, nocnego oświetlenia oraz na zatarcie ewentualnych śladów włamania.

Wyjaśnienia oskarżonego pozostawały w zgodzie z treścią zeznań przesłuchanej w charakterze świadka pokrzywdzonej, osoby całkowicie dla oskarżonego obcej. Świadek posiadała wiedzę odnośnie stanu posiadanego pojazdu z racji jego eksploatacji w dniu zdarzenia oraz na podstawie jego obserwacji po odzyskaniu przez funkcjonariuszy Policji. Jej nie kwestionowane przez strony postępowania zeznania mogły z racji swojej wiarygodności stanowić zatem podstawę ustaleń stanu faktycznego w sprawie.

Podobnie wzajemnie korespondujące zeznania przesłuchanych w sprawie funkcjonariuszy Policji mogły z uwagi na swoją wiarygodność stanowić podstawę ustaleń stanu faktycznego. Należy zważyć, iż świadkowie ci z racji wykonywanego zawodu, nie mieli żadnego interesu w niezgodnym z prawem obciążaniu oskarżonego treścią swoich zeznań. W zgodzie z ich twierdzeniami dotyczącymi poruszenia się przez oskarżonego skradzionym pojazdem pozostaje fakt, iż uprzednio przełamał on zabezpieczenia tego pojazdu zarówno w postaci blokującego wejście do wnętrza zamka w drzwiach, jak i te odpowiedzialne za niedopuszczenie do nieuprawnionego uruchomienia tego pojazdu, a to przewody zapłonowe. Jest oczywistym, iż zwarcie tych przewodów stanowi kolejny dowód wiarygodności przyznania się przez oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu. Czynność ta służy bowiem wyłącznie uruchomieniu pojazdu, nie zaś, jak początkowo wyjaśniał oskarżony, przeszukaniu jego wnętrza celem poszukiwania interesujących go ruchomości. Zeznania wymienionych świadków pozwoliły na ustalenie, iż sprawca w chwili zauważenia go przez funkcjonariuszy Policji już poruszał się uprzednio skradzionym pojazdem, czyniąc to w sposób utrudniający zauważenie przez właściciela, a to z wyłączonymi światłami. Stały się one również podstawą ustaleń dotyczących sposobu ucieczki przez oskarżonego oraz stawiania przez niego oporu.

Mając powyższe okoliczności na uwadze wcześniejsze wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznawał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów Sąd uznał jako wyraz przyjętej linii obrony, nakierowanej wyłącznie na uniknięcie odpowiedzialności karnej. O jej niewiarygodności świadczy oczywista sprzeczność tak z późniejszymi wyjaśnieniami oskarżonego, jak i, przede wszystkim, z treścią zeznań złożonych przez przesłuchanych w sprawie świadków oraz wynikiem oględzin przedmiotowego pojazdu. Mogły one zatem stanowić podstawę wyłącznie ustaleń dotyczących zachowania oskarżonego przed popełnieniem zarzucanych mu czynów.

Odtwarzając stan faktyczny w sprawie Sąd skorzystał również z treści zgromadzonych w aktach postępowania dokumentów. Dokumenty te zostały sporządzone w przepisanej prawem formie przez upoważnione do tego osoby, Mogły one zatem stanowić podstawę ustaleń w sprawie.

Oceniając krytycznie wyjaśnienia oskarżonego, a także zeznania świadków oraz dokumenty stanowiące dowód w sprawie pod kątem ich wiarygodności, czyniąc w oparciu o nie ustalenia faktyczne, Sąd uznał, że G. S. swoim działaniem w nocy z 5/6 lipca 2013 r. wyczerpał znamiona czynu z art. 279§1 kk. Nie budzi wątpliwości fakt, iż doszło do przełamania zabezpieczeń chroniących przedmiotowy pojazd przed nieuprawnionym dostępem osób trzecich jak i jego zaboru w celu przywłaszczenia.

Oskarżony przypisane mu przestępstwo popełnił działając z zamiarem bezpośrednim, chcąc w bezprawny sposób wejść w posiadanie przedmiotowego pojazdu.

W ocenie Sądu również wina jak i sprawstwo oskarżonego w zakresie drugiego z zarzucanych mu czynów nie budzą wątpliwości. W nocy z 5 na 6 lipca 2013 r. w J. G. S. pomimo uprzedniego prawomocnego skazania go za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie po użyciu środka odurzającego i orzeczenia względem niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będąc w stanie nietrzeźwości świadomie podjął decyzję o prowadzeniu pojazdu

mechanicznego. Miał świadomość, że tej samej nocy spożywał alkohol. Działał on zatem umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Swoim zachowaniem wypełnił on znamiona przestępstwa z art. 178 a § 4 k.k. Prowadząc samochód osobowy znajdował się w stanie nietrzeźwości, ponad dwukrotnie przekraczającym dolną ustawową granicę z art. 115 §16 kk. Nie budzi przy tym wątpliwości, iż pojazd ten kierował w ruchu lądowym.

W oparciu o ocenę elementów przedmiotowo - podmiotowych leżących w granicach czynu zarzucanych oskarżonemu Sąd przyjął, że cechuje się on znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Za przyjęciem wskazanego stopnia społecznej szkodliwości przemawia fakt, iż jego zachowanie zmusza okolicznych mieszkańców do ponoszenia nieproporcjonalnych kosztów zabezpieczenia pojazdów, uniemożliwiając ich parkowanie przy ulicy. Czyn należało zatem uznać za negatywnie wpływający na standard funkcjonowania społeczeństwa. W przedmiocie drugiego z przypisanych oskarżonemu czynów Sąd wziął pod uwagę stopień stężenia alkoholu, pod wpływem którego oskarżony prowadził pojazd mechaniczny. W tym stanie należy uznać, iż stwarzał on zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji. Z tych względów, jak i mając na uwadze jego lekceważący stosunek do uprzedniego skazania sądowego za kierowanie pojazdem w stanie po użyciu środka odurzającego, należało uznać, iż jego czyn cechował się znacznym stopniem społecznej szkodliwości.

Jako okoliczności łagodzące po stronie oskarżonego Sąd potraktował przyznanie się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożenie w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnień, które w swoim ostatecznym kształcie pozwalały na poczynienie kategoriycznych ustaleń. Okoliczność ta nie miała jednakże znaczącego wpływu na wymiar kary, skoro oskarżony został zatrzymany w pościgu podjętym niezwłocznie po czynie. Kolejną okolicznością łagodzącą było wyrażenie skruchy, która przejawiała się w uzgodnieniu z Prokuratorem warunków złożenia wniosku w trybie art. 335§1 kpk. W zakresie czynu z art. 178a§4 kk okolicznością łagodzącą był niewielki dystans, jaki oskarżony zdołał przejechać do chwili zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji.

Jako okoliczność obciążającą przy wymiarze kary Sąd potraktował fakt, iż oskarżony G. S. był uprzednio karany sędownie, w tym pierwszego z przypisanych mu czynów dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64§1 kk.

Łącząc wymienione wyżej okoliczności z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 kk, w szczególności stopniem społecznej szkodliwości czynu i stopniem winy oskarżonego, Sąd uznał, że odpowiednią karą orzeczoną wobec oskarżonego za pierwszy z przypisanych mu czynów będzie kara roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności, a za drugi czyn kara 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Z całą pewnością tak wymierzone kara nie będą nadmierną dolegliwością dla oskarżonego, skoro pomimo istnienia wymienionych okoliczności mających wpływ na stopień społecznej szkodliwości, okoliczności obciążających, zostały one wymierzone w dolnej granicy zagrożenia ustawowego. Z drugiej strony mając na uwadze uprzednio wymienione okoliczności łagodzące Sąd wnioskował, że nie jest konieczne wymierzanie kar surowszych by osiągnięte zostały cele postępowania i cele kary. Orzeczone kary winny spełnić stawiane przed nimi zadania zarówno w świetle oddziaływania wychowawczego, jak i zapobiegawczego, przy tym będą adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy, a zatem spełnią wszystkie wymogi stawiane przed nimi przez przepisy karne.

Pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez oskarżonego zachodzi ścisły związek przedmiotowy o ile zważy się na czas popełnienia przestępstw czy też motywację, co upoważniałoby Sąd do zastosowania przy wymierzaniu kary łącznej zasady absorpcji. Mimo to , Sąd uznał , że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, nie jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy i dlatego też – mając na uwadze i inne dyrektywy wymiaru kary , które przy wymierzaniu kary łącznej również powinny być brane pod uwagę - wymierzył oskarżonemu uzgodnioną przez niego z Prokuratorem karę łączną roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności , która w ocenie Sądu jest karą współmierną do wagi i charakteru popełnionych czynów i wystarczającą dla potrzeb resocjalizacji oskarżonego.

Na poczet orzeczonej kary Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie.

Kara orzeczona względem oskarżonego jest niższa niż dwa lata pozbawienia wolności, dlatego też istniała formalna podstawa do warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd na podstawie całokształtu okoliczności sprawy i kierując się przesłankami określonymi w art. 69 § 1 i 2 kk, wnioskował, że nie zachodzą jednak okoliczności pozwalające na skorzystanie z dobrodziejstwa tej instytucji względem G. S.. Sąd miał w tym zakresie na względzie przede wszystkim fakt dwukrotnego stosowania względem oskarżonego instytucji probacji, co zakończyło się jednakże, z przyczyn leżących jedynie po stronie oskarżonego, negatywnie. Podkreślenia wymaga okoliczność, iż od czasu zastosowania wskazanych środków probacyjnych oskarżony został wielokrotnie skazany za popełnienie kolejnych przestępstw, co świadczy o znacznym stopniu jego demoralizacji. Z tego wypływa wniosek, że nie można wobec niego postawić pozytywnej prognozy, iż pomimo niewykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności nie popełni on ponownie przestępstwa. Zachodzą więc podstawy do uznania, że dla osiągnięcia celów kary niezbędne było jej orzeczenie w formie bezwzględnej.

Stosownie do art. 42§2 kk. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres trzech lat. Mając na uwadze stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu, uprzednią karalność oskarżonego za tożsame przestępstwo Sąd zważył, iż okres ten będzie współmierny zarówno do stopnia zawinienia, jak i społecznej szkodliwości jego czynu. Przede wszystkim zaś uświadomi oskarżonemu naganność jego postępowania albowiem orzeczony środek będzie stanowił dla niego realne utrudnienie w realizacji wielu życiowych planów.

Zwalniając, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu Sąd miał na uwadze fakt, iż wobec oskarżonego orzeczono bezwzględną karę pozbawienia wolności. W tym stanie, zważywszy na sytuację majątkową oskarżonego należało uznać, iż obciążenie go kosztami procesu spowodowałyby, iż uiszczenie kosztów i opłat byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.